

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **T. D. T.**, narozený dne X
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. KRPA-331118-12/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 29. 10. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem vycestování, přičemž doba zajištění byla podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřiměřené, nerespektuje proporcionalitu, v případě žalobce nelze dospět k závěru, že by mírnější opatření neplnilo svůj účel, dle protokolu o podání vysvětlení jsou splněny podmínky k uložení zvláštních opatření, když žalobce uvedl svou adresu na území, zároveň uvedl, že se bude hlásit pravidelně policii a nabídl složení finanční záruky 10 000 Kč, tím navrhl uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Zajištění jako zásah do osobní svobody je mimořádným prostředkem, který má být používán ultima ratio, kdy nepostačuje jiné řešení. Žalobce v minulosti na území dlouhodobě legálně pobýval, vytvořil si zde rodinné zázemí, dobrovolně se dostavil k policejnímu orgánu, kterému uvedl adresu místa pobytu, kde se zdržuje a kde bude v případě potřeby k zastižení, jeho zajištění tak lze označit za nadbytečné, neboť by postačovala mírnější opatření.
3. Konkrétně k možnosti dle § 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl adresu X, ke které má nájemní smlouvu a je schopen se zde zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, neobstojí argument žalovaného, že žalobce tuto adresu nikde nehlásil, neboť žádný neoprávněně pobývající cizinec nemůže nahlásit změnu adresy pobytu. Poukázal na to, že se na policii dostavil dobrovolně, což nenasvědčuje tomu, že by se chtěl skrývat či vyhnout se vycestování, opačné závěry žalovaného jsou spekulativní a nepřezkoumatelné. Dále nabízel finanční záruku 10 000 Kč, popřípadě vyšší, podle vyčíslení správního orgánu, i samotná částka 10 000 Kč je pak s ohledem na finanční situaci žalobce adekvátní a citelná pro žalobce a její složení je způsobilé na žalobce působit v tom směru, že bude s policií spolupracovat za účelem vycestování, aby záruka nepropadla. K možnosti ad § 123b písm. c) zákona o pobytu cizinců je odůvodnění nepřezkoumatelné, vychází pouze z toho, že žalobce nevycestoval v době dle rozhodnutí o povinnosti opustit území, jde o argumentaci kruhem. To platí obdobně rovněž o možnosti dle § 123b písm. d), kde žalovaný argumentuje pouze tím, že žalobce nevycestoval z území a pobýval zde neoprávněně.
4. Namítal, že rozhodnutí je nepřiměřené, když žalobce se dostavil dobrovolně, nemá uložené správní vyhoštění a ani s ním není takové řízení vedeno, postačovalo uložení mírnějších opatření, což navrhoval, na území má dvě nezletilé děti, které mají povolení k trvalému pobytu, a také zde má otce, který má české státní občanství, zajištění bude pro ně citelným zásahem. V řízení o zajištění musí být respektována zásada přiměřenosti a je nutné zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, či zda mu brání objektivní skutečnosti, záznam v informačním systému smluvních států musí být důkladně prozkoumán ohledně jeho oprávněnosti a zákonnosti, v případě žalobce mohla být užita mírnější opatření z důvodů uvedených výše.

5. Z rozhodnutí nelze přezkoumatelně dovodit reálný předpoklad realizace vycestování ve stanovené době, žalovaný pouze odkazuje na svou běžnou praxi, dle názoru žalobce však s ohledem na obdobné případy doba 30 dnů nebude dostatečná k realizaci vycestování žalobce, v této době pravděpodobně nedojde k zakoupení letenek a udělení víz a tranzitních povolení pro eskortující policisty, ve 30 dnech k vyřízení všech těchto záležitostí nedojde.
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný shledal kumulativní naplnění podmínek dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, první podmínka byla naplněna tím, že dne 21. 10. 2024 již byla uplynulá lhůta k dobrovolnému opuštění území EU a smluvních států uvedená v záznamu dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018, o využívání Schengenského informačního systému při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „nařízení č. 2018/1860“), kdy žalobci bylo dne 29. 5. 2024 uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena lhůta k opuštění území členských států EU a smluvních států a stanovena doba k vycestování do 20dnů od nabytí právní moci, proti rozhodnutí bylo podáno odvolání, bylo potvrzeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 9. 2024 č.j. CPR-36131-2/ČJ-2024-930310-V223, které bylo doručeno zástupci žalobce dne 27. 9. 2024, žalobce tak měl vycestovat do 17. 10. 2024 a od 18. 10. 2024 se na území nacházel v rozporu s tímto rozhodnutím.
8. Další podmínkou je, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, ta jsou upravena v § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný se v této souvislosti neodchýlil od limitu diskrečního potenciálu, poukázal na konkrétní okolnosti případu a jasně odůvodnil, že uložení zvláštních opatření by bylo nedostatečné pro naplnění sledovaného cíle, kterým je návrat cizince. Na žalobce se vztahuje návratové rozhodnutí dle nařízení č. 2018/1860, jeho pobyt tak nemůže být hodnocen v jeho prospěch, naopak svým pobytem nerespektoval vyhlášené opatření, dle kterého měl vycestovat. Žalovaný se vypořádal i s otázkou možné realizovatelnosti návratového rozhodnutí, kdy neshledal dlouhodobější překážky bránící vyhoštění. Žalobce pobýval na území v rozporu s uloženým návratovým rozhodnutím, dostavil se dne 21. 10. 2024 ke správnímu orgánu, i když věděl, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 9. 2024 a běžela mu 20denní lhůta k vycestování, žalobce ji však nerespektoval a dostavil se po 4 dnech po jejím uplynutí, svou situaci nijak aktivně neřešil, přestože musel počítat s tím, že přijde doba, kdy bude muset vycestovat. Z jeho jednání a pobytové historie je zřejmé, že opakovaně nerespektuje právní předpisy České republiky, v jeho případě existuje důvodná obava, že se opět nepodrobí uloženému opatření ve formě návratu bez zákazu vstupu a nadále setrvá v Schengenském prostoru. Nemožnost uložení zvláštních opatření odůvodnil na stranách 3-5 napadeného rozhodnutí, podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze zvláštní opatření uložit, pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z jeho dosavadního jednání. Žalobce svým jednáním demonstroval neúctu k právním předpisům a nevoli vycestovat z území

ČR, zapříčinil si stav nedůvěryhodnosti do té míry, že žalovanému nezbylo, než vyloučit možnost zvláštních opatření a přistoupit přímo k zajištění žalobce s cílem ukončení jeho neoprávněného pobytu. U žalobce absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka pro možnost uložení zvláštních opatření.

9. K namítané nepřiměřenosti zajištění uvedl, že žalobci bylo uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území, které bylo potvrzeno odvolacím orgánem, žalovaný se zabýval i rodinným životem žalobce, který má na území dva nezletilé potomky, nicméně byl od nich po dobu 4 let a 9 měsíců odloučen, když vykonával trest odnětí svobody za svou protiprávní činnost, za což mu byl zapovězen i oprávněný pobyt. Nebyly tak shledány překážky trvalejší povahy a existuje reálný předpoklad jeho vycestování. Žalobce neomlouvá ani to, že se ke správnímu orgánu dostavil sám, neboť jeho pobytová historie svědčí o nevěli vycestovat a splnit tak nejmírnější opatření v podobě povinnosti opustit území členských států EU, žalobce má poté řadu možností, jak se na území vrátit, neboť mu nebyl uložen zákaz vstupu na území členských států. Cílem návratu je splnění povinnosti, nikoli další prodlužování splnění povinnosti.
10. Žalovaný řádně odůvodnil i délku zajištění 30 dnů, kdy v rozhodnutí zhodnotil veškeré okolnosti, které zřetelně označil. Rozhodnutí není nezákonné ani nepřiměřené. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 21. 10. 2024 dobrovolně dostavil k žalovanému za účelem vyřešení své pobytové situace. Lustrací bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 29. 5. 2024, č.j. KRPA-116907/ČJ-2022-000022 ve spojení s rozhodnutím ze dne 24. 9. 2024, č. j. CPR-36131-2/ČJ-2024-930310-V223, které nabylo právní moci dne 27. 9. 2024 a vykonatelnosti dne 18. 10. 2024, byla žalobci stanovena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členských států EU a smluvních států“) podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena lhůta k opuštění území členských států EU a smluvních států, do 20 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. od 28. 9. 2024 do 17. 10. 2024, v této lhůtě však nevycestoval a nachází se na území ČR bez platného povolení k pobytu. Žalobce má evidovaný návratový záznam v SIS ze dne 30. 5. 2024, zadávající stát Česká republika, vedeno pod č.j. CPR-36131-2/ČJ-2024-930310-V223, se lhůtou k vycestování do 17. 10. 2024.
12. Žalobce na území ČR pobýval od roku 2003, od 18. 10. 2003 byl držitelem povolení k trvalému pobytu, to mu však bylo pravomocně ukončeno dne 24. 4. 2019 a byla mu stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů od právní moci, případně od propuštění z výkonu trestu, a to vše z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody 8 let za drogovou trestnou činnost. Žalobce byl vězněn od 19. 4. 2016 a dne 27. 1. 2021 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobci bylo dne 25. 8. 2021 vydáno pod č.j. KRPA-221063-6/ČJ-2021-000022 rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, které bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 3. 2. 2022, nabytí právní moci dne 7. 2. 2022, č.j. CPR-28671-2/ČJ-2021-930310-V223, na základě toho mu byl vydán výjezdní příkaz č. GAA0338649 s platností od 21. 2. 2022 do 8. 4. 2022, který však žalobce nerespektoval a z území nevycestoval, dne 11. 4. 2022 se dostavil ke správnímu orgánu k řešení svého neoprávněného pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

13. V rozhodnutí ze dne 24. 9. 2024, č. j. CPR-36131-2/ČJ-2024-930310-V223, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 29. 5. 2024 č.j. KRPA-116907/ČJ-2022-000022, byla žalobci stanovena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to na základě toho, že od 9. 4. 2022 do 11. 4. 2022 pobýval na území po uplynutí platnosti výjezdního příkazu neoprávněně, správní orgán posuzoval dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a zjistil, že se nejedná o dopad nepřiměřený, neboť žalobce je od roku 2016 se svou manželkou rozvedený, od té doby nežije s ní a se dvěma společnými nezletilými dětmi (narozené 2010 a 2012) ve společné domácnosti, za poslední dva roky se s nimi již ani nestýká, bývalá manželka a děti byly účastníky řízení, bývalá manželka byla vyslechnuta, bylo zjištěno, že žalobce se o děti nestará, ani na ně nepřispívá, bývalá manželka už o něm dva roky neslyšela, děti ho v podstatě neznají, pokud by vycestoval, nebyl by to pro ně žádný zásah, od rodiny byl odloučen již po dobu výkonu trestu odnětí svobody, žalobce má v domovské zemi zbytek rodiny, naposledy tam byl v roce 2010, nic mu tam nehrozí, jeho zdravotní stav je dobrý.
14. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 21. 10. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamu, ví o tom, že mu bylo uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území, nevycestoval, protože tady má dvě děti, žádné kroky k vycestování nečinil, v zemi původu byl naposledy v roce 2010, měl tam svatbu, v ČR bydlí na adrese X, je to byt jeho sestřenice, která v něm bydlí se dvěma dětmi, žalobce má nájemní smlouvu i označenou schránku a zvonek, adresu hlášenou nemá, v ČR nemá žádné závazky a pohledávky, je rozvedený, má dvě děti, které jsou svěřeny do péče bývalé manželce, žalobce nemá stanovené výživné, zasílá peníze, jak zrovna má, za dětmi chodí o víkendech nebo o svátcích, překážkou ve vycestování jsou jeho děti, dále tu má žalobce otce, který má české občanství, ale nestýká se s ním. V zemi původu žalobci nebezpečí nehrozí, pro potřeby doručování zde má právního zástupce a uvedenou adresu pobytu, má finance na pobyt a vycestování, a to z brigád v Sapě. Na podrobný dotaz k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců uvedl, že má adresu pobytu, na které se může zdržovat a hlásit změny bydliště, má finanční prostředky ke složení kauce, může složit 10 000 Kč, může kdykoli chodit hlásit se na policii. Jinak nevlastní v ČR, ani v domovském státě žádný majetek, ve vlasti se může vrátit ke své matce. Jeho právní zástupce uvedl, že by postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, žalobce nabídl složení finanční záruky, kterou by nabídl případně i vyšší, pokud by jí správní orgán pokládal za nedostatečnou.
15. Napadeným rozhodnutím ze dne 21. 10. 2024 byl žalobce zajištěn na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož mu uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení č. 2018/1860. Blíže se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci

při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*
19. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
20. Právní úprava ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, dle evidence SIS má žalobce evidovaný aktivní návratový záznam založený dne 30. 5. 2024, žádající stát Česká republika, žalobci bylo uloženo návratové rozhodnutí ze dne 24. 9. 2024, č.j. CPR-36131-2/ČJ-2024-930310-V223, dle kterého měl vycestovat z území členských států EU ve lhůtě od 28. 9. 2024 do 17. 10. 2024, což však neučinil, z území ČR nevycestoval. To žalobce nijak nepopíral a žádnými konkrétními námitkami to nezpochybnil.
21. Druhá podmínka je naplněna, pokud žalobce pobývá na území členských států EU neoprávněně. I tato podmínka byla v případě žalobce splněna, neboť nejdříve mu byl ke dni 24. 4. 2019 zrušen trvalý pobyt na území, žalobce byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody dne 27. 1. 2021, žalobci bylo dne 25. 8. 2021 vydáno pod č.j. KRPA-221063-6/ČJ-2021-000022 rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, které bylo potvrzeno rozhodnutím ze dne 3. 2. 2022, nabytí právní moci dne 7. 2. 2022, č.j. CPR-28671-2/ČJ-2021-930310-V223, na základě toho mu byl vydán výjezdní příkaz č. GAA0338649 s platností od 21. 2. 2022 do 8. 4. 2022, který však žalobce nerespektoval a z území nevycestoval, dne 11. 4. 2022 se dostavil k řešení svého neoprávněného pobytu. V návaznosti na to mu byla rozhodnutím ze dne 29. 5. 2024 č.j. KRPA-116907/ČJ-2022-000022 ve spojení s rozhodnutím ze dne 24. 9. 2024, č. j. CPR-36131-2/ČJ-2024-930310-V223, které nabylo právní moci dne 27. 9. 2024 a vykonatelnosti dne 18. 10. 2024, stanovena znovu povinnost opustit území členských států EU a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

stanovena lhůta k opuštění území členských států EU a smluvních států do 20 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. od 28. 9. 2024 do 17. 10. 2024, v této lhůtě však nevycestoval a nacházel se na území ČR bez platného povolení k pobytu, kdy se dne 21. 10. 2024 dostavil ke správnímu orgánu. Ani neoprávněnost svého pobytu na území žalobce nerozporoval.

22. Předmětem sporu je tak zejména otázka, zda je uložené zajištění přiměřené a zda by dané skutkové okolnosti neodůvodňovaly uložení mírnějších opatření (zvláštních opatření za účelem vycestování) ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, kdy nemožnost jejich uložení je třetí podmínkou ve smyslu § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území:

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území,

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené,

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

24. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

25. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Uvedené závěry NSS konstatoval s ohledem na zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, soud má však za to, že tyto závěry lze přiměřeně aplikovat také na zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

26. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně zabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců (zejména na stranách 3-6 napadeného rozhodnutí), kde se postupně vypořádal též s každou z alternativ dle písm. a) - d) ustanovení § 123b. Při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení, tedy z toho, že žalobci byla již dvakrát pravomocně uložena povinnost opustit území, kterou ani jednou nerespektoval, vždy se po několika dnech po uplynutí lhůty k opuštění území dostavil ke správnímu orgánu, měl tedy možnost dobrovolně vycestovat, což neučinil, byl odsouzen za drogovou trestnou činnost, je dospělý, soběstačný a schopný se o sebe postarat, na území ČR pobývá jeho otec, se kterým se však nestýká, a dvě nezletilé děti, které však nemá svěřeny do péče, žijí u jeho bývalé manželky, stýká se s nimi občasně, nemá k nim určenou vyživovací povinnost, zároveň byl po dobu 4 let a 9 měsíců ve výkonu trestu, kdy kontakt s dětmi byl minimální, dále v ČR nemá majetek, závazky ani pohledávky, v zemi původu má svou matku, u které by mohl bydlet, je si vědom svého neoprávněného pobytu, z jeho jednání je zřejmé, že nemá v plánu vycestovat za žádných okolností, uvedl adresu v bytě u sestřenice, nabídl finanční záruku 10 000 Kč, případně vyšší. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalovaný vycházel pouze z neoprávněného pobytu žalobce.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že žalobce měl již dostatek možností k dobrovolnému opuštění území, s čímž se soud ztotožňuje, neboť žalobci byla již dvakrát dána možnost, aby území ČR dobrovolně opustil (na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území), které však nevyužil, z jeho jednání je tak zřejmé, že dobrovolně vycestovat nehodlá, což ostatně sdělil i správnímu orgánu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se následně ke správnímu orgánu dobrovolně dostavil, neboť to nemůže zhojit jeho předchozí nerespektování jemu uložené povinnosti vycestovat. Neobstojí ani argument žalobce o nemožnosti vycestovat kvůli jeho rodinným vazbám resp. dětem, neboť správní orgány pravomocně rozhodly o povinnosti opustit území, kde neshledaly nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do

soukromého a rodinného života žalobce, a to ani s ohledem na nezletilé děti žalobce, kdy se správní orgán s takovými okolnostmi podrobně vypořádal. To vše již vytváří vážné pochybnosti o tom, zda by uložením zvláštních opatření nebyl ohrožen výkon rozhodnutí tj. vycestování žalobce. Žalovaný dále poukázal na to, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti v oblasti drog, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Z toho lze dovodit, že žalobce je osobou, která se v České republice opakovaně a vědomě dopouští protiprávního jednání, a to jak v oblasti trestněprávní, tak v oblasti pobytu cizinců. Děti žalobce jsou v péči své matky, se kterou je žalobce rozveden, výživné stanovené nemá, peníze zasílá dle své aktuální situace, po dobu výkonu trestu měl s dětmi minimální kontakt, o děti se nestará, má s nimi pouze občasný kontakt, s ohledem na to žalovaný shledal, že krátkodobé odloučení nebude nijak nepřiměřené, následně po jeho vycestování mu nebude bráněno v návratu, až si opatří pobytové oprávnění, finanční pomoc může realizovat i ze země původu. Soud v tom neshledal žádné pochybení, děti žalobce jsou svěřeny do péče bývalé manželce, žalobce se s nimi stýká pouze občas, resp. dle konečného rozhodnutí o povinnosti opustit území se s nimi poslední dva roky ani neviděl, s ohledem na to nemůže být ani samotné zajištění žalobce na dobu 30 dnů nijak nepřiměřené a nebyl tudíž důvod s ohledem na nezletilé děti žalobce uvažovat o uložení zvláštního opatření. Totéž platí ohledně otce žalobce, o kterém vypověděl, že se s ním nestýká.

28. Co se týče zvláštních opatření uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v případě žalobce existují vážné pochybnosti o tom, zda by plnil uložené povinnosti. Žalobce se v minulosti opakovaně vyhýbal povinnostem uloženým správními orgány, kdy mu bylo dvakrát uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území, rovněž se dopustil závažné trestné činnosti. Uvedl sice adresu pobytu v bytě u sestřence, ke kterému má dle svého tvrzení i nájemní smlouvu, nicméně, jak uvedl žalovaný, žalobce na území ČR nemá žádný majetek, k uvedené adrese jej tak nic neváže a s ohledem na jeho předešlé jednání není záruka, že se na uvedené adrese bude nacházet, naopak je zcela reálné, že se tam zdržovat nebude, nectí právní předpisy ČR a EU. Žalovaný tak nevyšel pouze z toho, že žalobce uvedenou adresu pobytu nikde nehlásil, ale posuzoval všechny konkrétní aspekty případu žalobce, které uvedl na stranách 3-6, posouzení alternativ § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) je tak nutné vnímat nikoli izolovaně, ale v kontextu s dalším odůvodněním žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že ani uvedení konkrétní pobytové adresy nepřeváží souhrn dalších okolností případu žalobce, na základě kterých nelze předpokládat, že by žalobce dodržoval případná zvláštní opatření a zdržoval se ve svém místě pobytu či v jiném místě určeném policií nebo se ve stanovené době policii hlásil. Žalobcovo předešlé jednání neskýtá dostatečnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti, spíše naopak, je zcela reálné, že se za každou cenu bude vyhýbat správnímu orgánu s cílem setrvat na území. Ani velice obecné prohlášení žalobcova právního zástupce, že se žalobce přizpůsobí zvláštnímu opatření, pak za shora uvedených okolností není přesvědčivé a dostatečné.
29. Ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce ve správním řízení uvedl, že může složit finanční záruku ve výši 10 000 Kč, jeho právní zástupce následně doplňoval, že žalobce může složit i vyšší částku. Stežejním argumentem žalovaného však bylo, že samotné uložení alternativy zajištění je v případě

žalobce neúčelné a téměř nemožné. K tomu je třeba poukázat na veškeré výše uvedené okolnosti, pro které nebylo u žalobce možné přistoupit k jakýmkoli mírnějším opatřením, než je zajištění, neboť by byl ohrožen výkon vycestování žalobce, bylo dáno důvodné nebezpečí, že žalobce opakovaně dobrovolně nevycestuje. Z těchto důvodů nebylo možné akceptovat ani finanční záruku, byť by žalobce nabídl jakoukoli finanční částku. Dále, jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, žalobce nabídl částku 10 000 Kč, vyšší možnou částku nespecifikoval, nabídnutou částku pak nelze považovat za adekvátní, a to jednak s ohledem na pobytovou historii žalobce a dále s ohledem na kritéria finanční záruky, kterými jsou náklady na zprostředkování eskorty tří policistů, náklady na letenku a zpáteční letenku pro eskortu, náklady na jejich ubytování a stravu v daném státě, náklady na letenku cizinci, atd. Z toho je zřejmé, že nabízená částka 10 000 Kč byla nepoměrně výrazně nižší, než by bylo vůbec

možné v případě záruky uvažovat, nemohlo se jednat o částku *ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním*, ohledně vyšší částky pak žalobce nebyl nijak konkrétní. Zejména však, uložení finanční záruky nebylo v daném případě přijatelné, neboť k tomu nebyly splněny obecné podmínky tj. neohrozit zvláštním opatřením výkon vycestování žalobce.

30. Žalovaný v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, jeho dosavadní chování a respektování stanovených povinností (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložением zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobce. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon rozhodnutí.
31. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval dopady do soukromého a rodinného života žalobce (na stranách 3-4 a 6-7 napadeného rozhodnutí). V první řadě uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu návratového rozhodnutí ve stanovené době trvání zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala v případě žalobce realizovat jeho navrácení. Žalobce je dospělý, soběstačný a zdravý, na území nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky, s otcem v ČR se dle svých slov nestýká, v domovském státě má matku, u které by mohl v případě návratu bydlet. Jak již soud shora odůvodnil, ani soukromé a rodinné poměry žalobce nepostačují k tomu, aby žalobci mohlo být namísto zajištění uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování. Pokud jde o rodinné poměry jako případnou překážku ve vycestování žalobce, odkázal žalovaný na řízení a rozhodnutí o povinnosti opustit území, kde byly tyto otázky podrobně hodnoceny, přičemž nepřiměřenost shledána nebyla. Žalovaný tak ve shodě s tímto rozhodnutím shledal, že žalobce byl od dětí odloučen po dobu 4 let a 9 měsíců, kdy byl ve výkonu trestu, děti jsou svěřeny matce, žalobce se s nimi stýká pouze občasné, nestará se o ně, výživné stanovené nemá, občas pošle pár stokorun nebo dětem něco koupí, z hlediska návratového rozhodnutí tak nebyla shledána nepřiměřenost, jde o nejmírnější možné opatření, žalobce nemá zakázán vstup na území ČR, po získání pobytového oprávnění se může vrátit,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

krátkodobé odloučení nelze za těchto okolností považovat za nepřiměřené; z hlediska zajištění tak překážka realizace vycestování shledána nebyla. Žalobce pak k tomu v žalobě neuvedl nic konkrétního, čím by uvedená skutková zjištění zpochybnil. K tomu soud doplňuje, že tyto otázky byly zejména podrobně řešeny správními orgány při formulaci návratového rozhodnutí, v řízení o zajištění cizince přitom není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.

32. Soud se dále zabýval přiměřeností doby zajištění. Žalobce byl zajištěn na dobu 30 dnů dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný při určování délky zajištění přihlédl ke složitosti přípravy výkonu návratového rozhodnutí a k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokumentů. Dále vysvětlil, že Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit eskortu přes dotyčný stát, a komunikuje s domovským státem o vzetí cizince zpět, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu návratového rozhodnutí učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Stanovená doba je rovněž v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí popsaných výše. Žalobce pouze obecně namítá, že uvedené kroky nelze ve stanovené době realizovat, neuvádí však k tomu žádné vysvětlení, námitku tak nelze považovat za důvodnou a způsobilou vyvrátit předpoklady žalovaného. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. navrácení žalobce.
33. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti vycestování žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
34. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. listopadu 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně